

Τι είναι και τι θέλει ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου – Χάρτου Αττικής;

Το κείμενο αυτό γράφτηκε και μεταφράστηκε στα ισπανικά, Μοιράστηκε στο Μεξικό κατά την διάρκεια του Διεθνούς Καραβανιού Αλληλεγγύης στις Αυτόνομες Ζαπατίστικες Κοινότητες, που έγινε το καλοκαίρι του 2008.

Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου – Χάρτου Αττικής (περιφέρεια στην οποία βρίσκεται η πρωτεύουσα της χώρας Αθήνα) είναι το συνδικάτο των εργαζομένων στα βιβλιοπωλεία, χαρτοπωλεία, εκδοτικούς οίκους, φωτοτυπεία.

Υπάρχει ένα αντίστοιχο με μας, αλλά πιο μικρό, Συνδικάτο στην περιφέρεια της Θεσσαλονίκης (όπου βρίσκεται και η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Ελλάδας, η Θεσσαλονίκη).

Το Συνδικάτο μας ιδρύθηκε το 1937. Η λειτουργία του σταμάτησε την περίοδο της στρατιωτικής δικτατορίας (1967 – 1974) και επίσης για δύο περίπου χρόνια το 1990 – 1992.

Το Συνδικάτο μας ανήκει σε δύο δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις: το τοπικό Εργατικό Κέντρο Αθήνας και την Πανεθνική Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων.

Σήμερα έχουμε 650 μέλη. Η κύρια δύναμή μας βρίσκεται στον κλάδο του Βιβλίου. Δυστυχώς στον κλάδο του Χάρτου δεν έχουμε σημαντικές δυνάμεις.

Τομή για την πορεία του Συνδικάτου μας είναι η κατάκτηση, πριν 4 χρόνια, της πανεθνικής Κλαδικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας στο χώρο του Βιβλίου. Με αυτή τη Σύμβαση μπορούμε να ενοποιήσουμε όλες τις κατηγορίες (ειδικότητες) των εργαζομένων. Όλοι οι συνάδελφοι αισθάνονται ότι έχουν κοινά συμφέροντα, ότι είναι ένας ενωμένος κλάδος.

Φυσικά πέρα από εργαζόμενοι στο χώρο του Βιβλίου είμαστε κομμάτι της εργατικής τάξης, με τα ίδια προβλήματα που έχουν όλοι οι εργαζόμενοι: χαμηλοί μισθοί, χτύπημα ασφαλιστικών δικαιωμάτων, εξοντωτικά ωράρια, απολύσεις, πίεση για υπερωρίες που πολλές φορές δεν πληρώνονται, εντατικοποίηση, τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς κλπ

Ορισμένα χαρακτηριστικά του Συνδικάτου μας, τα οποία προβάλλουμε σαν αναγκαία για όλο το εργατικό κίνημα:

Δεν παλεύουμε μόνο για να μην περάσουν οι επιλογές των εργοδοτών, των κυβερνήσεων, της Ευρωπαϊκής Ένωσης που χειροτερεύουν τη θέση μας. Παλεύουμε για την ουσιαστική βελτίωση των όρων πώλησης της εργατικής δύναμης, για να καλυτερέψει η ζωή μας.

Διεκδικούμε π.χ.

- 1400 ευρώ κατώτερο μισθό. (Σήμερα είναι 700 ευρώ).
- Κανένας χωρίς σύνταξη στα 55 χρόνια. (Σήμερα βγαίνει κανείς στη σύνταξη στα 60 ή στα 65 χρόνια και συνεχώς τα όρια αυξάνονται).
- 35ωρο-5νθήμερο-7ωρο, στην προοπτική του 30ωρου. (Σήμερα υπάρχει το 40ωρο, αν και πολλοί εργαζόμενοι δουλεύουν δεύτερη δουλειά, κάνουν υπερωρίες, δουλεύουν τα ρεπό).
- Απαγόρευση με νόμο των απολύσεων.
- Κατάργηση του part-time, του ωρομίσθιου δηλαδή. (Άλλα συνδικάτα ζητούν ποσόστωση μέσα στην επιχείρηση για το ωρομίσθιο π.χ. 25%).
- Επίδομα ανεργίας ίσο με το μισθό για όσο διάστημα διαρκεί η ανεργία. (Αφεντικά και κράτος φταίνει για την ανεργία. Αν δεν μπορούν να μας εξασφαλίσουν εργασία, να μας δίνουν το μισθό μας και ας καθόμαστε).
- Να μην πληρώνουν ασφαλιστικές εισφορές οι εργαζόμενοι, να μη γίνονται δηλαδή κρατήσεις από το μισθό μας για σύνταξη και περίθαλψη. Για την κοινωνική ασφάλιση, να πληρώνουν μόνο οι εργοδότες και το κράτος.

Δε διεκδικούμε, όπως κάνουν άλλα συνδικάτα, με τη λογική «τι αντέχει η επιχείρησή μας», ή «τι αντέχει η εθνική οικονομία». Οι επιχειρήσεις δεν είναι δικές μας, είναι των καπιταλιστών. Η εθνική οικονομία δεν είναι δική μας είναι των καπιταλιστών. Διεκδικούμε και παλεύουμε με βάση την εκπλήρωση των εργατικών δικαιωμάτων και αναγκών.

Όταν μας λένε μαξιμαλιστές και παράλογους επειδή ζητάμε ριζικές αυξήσεις μισθών, απαντάμε θέτοντας το ερώτημα: «Εσύ αφεντικό, θα μπορούσες να ζήσεις με το μισθό που μας δίνεις;».
«Δε ζητάμε πολλά, τα θέλουμε όλα!»

Δεν εκλιπαρούμε. Διεκδικούμε.

Αυτό που μας χαρακτηρίζει είναι οι δυναμικές μορφές δράσεις. Το δίκιο των εργατών κρίνεται στους δρόμους και όχι στους διαδρόμους. Οι εργοδότες δεν υποχωρούν με υπομνήματα, αιτήσεις, παρακάλια. Οι εργοδότες κάνουν πίσω με απεργίες, δημόσιες καταγγελίες, μπλόκα στις εισόδους των επιχειρήσεων, κάλεσμα στους πελάτες για μποϊκοτάρισμα μέχρι να παρθούν πίσω οι επιλογές των εργοδοτών. Έτσι έχουμε πετύχει ό,τι έχουμε πετύχει. Φυσικά προσφεύγουμε και στα εργατικά δικαστήρια ζητώντας να γίνεται σεβαστή η εργατική νομοθεσία από τους εργοδότες. Ειδικά στο χώρο του Βιβλίου, είναι πολύ συνηθισμένο το φαινόμενο να ανακαλούνται απολύσεις μετά από κινητοποιήσεις και διαμαρτυρίες του Συνδικάτου μας.

Έχουμε ανοιχτό μέτωπο στις συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Βρισκόμαστε σε αντιπαράθεση με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία για τις επιλογές της (στήριξη των αντεργατικών μέτρων), αλλά και γιατί πιστεύουμε σε ένα άλλου τύπου συνδικαλισμό, ένα συνδικαλισμό βάσης. Ένα συνδικαλισμό χωρίς τη διάκριση «ηγεσίας» - «βάσης», ένα συνδικαλισμό όπου κάθε εργαζόμενος θα έχει λόγο και αυτός θα είναι το σωματείο.

Πιστεύουμε στην ανάγκη συγκρότησης ενός εργατικού μετώπου αγώνα.

Επιδιώκουμε με διάφορες αφορμές να ανοίξει μια διαδικασία διαλόγου και συντονισμού -για επιμέρους ή και συνολικότερα ζητήματα- πρωτοβάθμιων συνδικάτων ανεξάρτητα από κλάδο. Τους μήνες που πέρασαν 20 πρωτοβάθμια συνδικάτα από διάφορους κλάδους του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα είχαν προχωρήσει στη συγκρότηση μιας Πρωτοβουλίας Συντονισμού για την ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ, κόντρα στο νόμο που προώθησε η κυβέρνηση.

Το Συνδικάτο μας συστεγάζεται μαζί με το «Συνδικάτο Σερβιτόρων – Μαγείρων και λοιπών εργαζομένων στον Επισιτισμό» και με το «Συνδικάτο των Καθηγητών στα Ιδιωτικά Κέντρα Ενισχυτικής Διδασκαλίας».

Τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας έχουν αρχίσει να εμφανίζεται ως τάση, κάποια κλαδικά και επιχειρησιακά Συνδικάτα βάσης να προσπαθούν να δράσουν με μαχητικό, ανεξάρτητο και δημοκρατικό τρόπο. Τέτοια συνδικάτα είναι το Συνδικάτο των Couriers (μοτοκέρος), το Συνδικάτο των Μισθωτών Τεχνικών, το Συνδικάτο των εργαζόμενων στην εταιρεία κινητής τηλεφωνίας WIND, το Συνδικάτο των εργαζόμενων στην Ενέργεια, κάποια συνδικάτα Εκπαιδευτικών Α'βάθμιας και Β'βάθμιας Εκπαίδευσης, κάποια συνδικάτα εργαζομένων στους Δήμους (Τοπική Αυτοδιοίκηση) κ.ά.

Σε αυτή την τάση ύπαρξης ενός μαχητικού συνδικαλιστικού ρεύματος, το Συνδικάτο μας προσβλέπει, αυτή την τάση την ενισχύει με κάθε μέσο.

Λέμε όχι στη «δημοκρατία της κάλπης», λέμε ναι στη δημοκρατία των Γενικών Συνελεύσεων.

Τρεις - τέσσερις φορές το χρόνο, ίσως και περισσότερο, συγκαλείται η Γενική Συνέλευση. Υπάρχει όμως και η βδομαδιαία Συνέλευση Δράσης. Ο κάθε συνάδελφος ξέρει ότι, κάθε Πέμπτη στα γραφεία μας υπάρχει συνάντηση όπου μπορεί να θέσει ζητήματα, να συναποφασίσει, να συμμετέχει. Αυτή η διαδικασία είναι το «όργανο λειτουργίας του Συνδικάτου». Εκεί αποφασίζονται όλα. Το Διοικητικό Συμβούλιο που εκλέγεται μέσα από κάλπες κάθε δύο χρόνια, επειδή ο νόμος περί συνδικαλισμού ορίζει ότι πρέπει να εκλεγεί, έχει για μας ένα τυπικό χαρακτήρα. Με τη βδομαδιαία Συνέλευση Δράσης, το Διοικητικό Συμβούλιο έχει ουσιαστικά «καταργηθεί».

Σε αυτή τη βδομαδιαία Συνέλευση συνηθίζουμε να παίρνονται οι αποφάσεις ομόφωνα, ακόμη και μετά από εξαντλητική συζήτηση των ζητημάτων που μας απασχολούν.

Δεν πιστεύουμε στην ανάθεση των υποθέσεων μας και της τύχης μας σε κάποιους ειδικούς, στους εκπρόσωπους, στους ηγέτες. Πιστεύουμε στην άμεση δημοκρατία, στην αυτενέργεια, στην αυτοοργάνωση. Δεν έχουμε επαγγελματικά στελέχη στο Συνδικάτο. Όλοι οι συνάδελφοι που αποτελούν το μάχιμο «πυρήνα» του Συνδικάτου, δουλεύουν κανονικά το βωρό τους. Δεν παίρνουμε λεφτά από το κράτος, τους εργοδότες, τα πολιτικά κόμματα.

Στη συντριπτική πλειοψηφία των συνδικάτων, ως συνδικάτο νοείται το άθροισμα των συνδικαλιστικών παρατάξεων. Οι συνδικαλιστικές παρατάξεις είναι, κατά κύριο λόγο, το μακρύ χέρι κάποιου πολιτικού κόμματος. Αυτές λύνουν και δένουν στη ζωή των συνδικάτων. Τα μέλη των συνδικάτων απλά στηρίζουν, ψηφίζουν, διαμεσολαβούνται από κάποια παράταξη. Οι παρατάξεις αποτελούν μηχανισμούς χειραγώγησης και ελέγχου, μηχανισμούς μεταφοράς επιδιώξεων ξένων προς τα εργατικά συμφέροντα (π.χ. επιλογές των κομμάτων, ή των εργοδοτών, ή των κυβερνήσεων). Οι παρατάξεις διασπούν αντί να ενώνουν τους εργαζόμενους.

Στο δικό μας Συνδικάτο υπάρχει η δημοκρατία των μελών, όχι η «δημοκρατία των παρατάξεων». Υπάρχει η «δημοκρατία της βάσης». Ο καθένας μπορεί να ανήκει (ή να μην ανήκει) σε κάποια οργάνωση, κόμμα, πολιτική ομάδα, συνδικαλιστική παράταξη. Όμως στην καθημερινή δράση κινούμαστε ως συνάδελφοι. Η ενότητα των συμφερόντων μας ως εργαζομένων είναι πάνω από τις όποιες διαφορές μας. Οι παραταξιακές αντιπαραθέσεις μας είναι κάτι ξένο. Όποιος έχει διάθεση να βοηθήσει τη δράση του Συνδικάτου είναι ευπρόσδεκτος, όπου και αν ανήκει. Κανένας δεν περισσεύει, αρκεί να στέκεται με αδιαλλαξία αντίθετος στα εργοδοτικά συμφέροντα και να υπερασπίζεται τους στόχους του Συνδικάτου και της εργατικής τάξης.

Δεν παλεύουμε μόνο για να μειωθεί η εκμετάλλευση (καλύτερες συνθήκες εργασίας), παλεύουμε και για να καταργηθεί η εκμετάλλευση, για την κοινωνική απελευθέρωση.

Έχουμε σταθερή δράση ενάντια στον πόλεμο, το ρατσισμό, το φασισμό, το σεξισμό.

Καλλιεργούμε τις ιδέες της εργατικής αλληλεγγύης και του διεθνισμού. Αυτές οι έννοιες είναι αξεχώριστες από την έννοια του Συνδικάτου. Αλληλεγγύη σε όποιον αντιμετωπίζει προβλήματα, σε όποιον αντιστέκεται και παλεύει, όχι μόνο στο δικό μας κλάδο αλλά όπου Γης.

Το 2006 και το 2007 η δράση μας σφραγίστηκε από τις πρωτοβουλίες συμπαράστασης στην πολυήμερη ΑΠΕΡΓΙΑ των δασκάλων και στις φοιτητικές ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. Κηρύξαμε 4ωρες στάσεις εργασίας για να βρεθούμε μαζί τους στα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια. Βρισκόμαστε πολλές φορές μαζί με άλλα συνδικάτα βάσης και με πρωτοβουλίες εργαζομένων από άλλους κλάδους που παλεύουν ενάντια σε απολύσεις συναδέλφων π.χ. από εμπορικά καταστήματα και σουπερ-μάρκετ, από εταιρείες παροχής υπηρεσιών και γραφεία. Αυτές τις μέρες στηρίζουμε τους αγώνες ενάντια σε απολύσεις που έχουν γίνει σε μια φαρμακοβιομηχανία (DEMO), σε μια εταιρεία παροχής υπηρεσιών μέσω τηλεφώνου (TELEPERFORMANCE) και σε μια εταιρεία κινητής τηλεφωνίας (Vodafone).

Δίνουμε τη μάχη στο ιδεολογικό και πολιτιστικό μέτωπο...

...με προβολές ταινιών, διαλέξεις, φυλλάδια, εφημερίδα

**Έχουμε μια άλλη αντίληψη για το συνδικαλισμό
Αγωνιζόμαστε για να κάνουμε ξανά το συνδικαλισμό μια όμορφη λέξη**

Ιούλης 2008

sylyp_vivliou@yahoo.gr